

Oratorið hjá Mendelsohn, Elias, í Norðurlandahúsinum sunnudagin 16. mars

UMMÆLI
Bo Isholm

Ólavur Hátún og Havnarkoret har í de senere år beriget os med en efterhånden lang række af kormusikkens mesterværker – Händels Messias, Skabel-

sen af Haydn og Verdis Requiem for blot at nævne nogle få. Store projekter, som – hvad økonomi og arbejdsindsats angår – ville forekomme som det rene galimatias i mangel en mellemstor dansk provinsby (eller hvad vi ellers plejer at sammenligne os med befolkningsmæssigt). At give publikum den slags konsertoplevelser et par gange om året er intet mindre end en kraftpræstation og en pionervirksom-

hed, vi alle bør være Havnarkoret taknemmelige for.

Og nu har de så gjort det igen! I lørdags blev Felix Mendelssohn Bartoldys oratorium Elias fra 1846 opført i kirken i Fuglefjord – for første gang på Færøerne – og søndag eftermiddag klang så de skønne toner i Nordens Hus. Et mere end to timer langt romantisk mesterværk for kor, orkester og fire solister, der har det hele i sig – recitativer, arier og korsat-

ser veksler mellem hinanden i en stram klassisk form, uden at det af den grund forhindrer komponisten i at male med hele sin palet af romantiske følelsesudtryk. Mendelssohn kendte måske bedre end nogen anden i sin samtid Bachs musik, og der er formmæssigt klare referencer til Bachs oratorier, medens dramatikken og det musikalske udtryk leder tanken i retning af Verdi.

Det Gamle Testamente

har altid været og er stadig en inspirationskilde for kunstnere af alle slagt og tekstmæssigt bygger Mendelssohns oratorium på den blodrige og dramatiske historie om profeten Elias, der advarer Israels folk imod afgudsdyrkelse og frafald fra troen. Han profeterer gang på gang Herrens straf, der efterfølgende rammer såvel kongen som folket, og gennem undergørgninger fra Gud forsøger han at vende dem bort fra deres

vantro. I Det Gamle Testaments skildring af folkets ulydighed overfor Gud finder vi mennesker, som ligner os selv – mennesker med stærke og svage sider, i glæde og lidelse, håb og frygt, tro og tvivl. Alle disse facetter af den menneskelige natur omsætter Mendelssohn i toner med hjertet på rette sted – musik så fuld af utvungen sikkerhed og gennemsigtig dybsindighed, at en sammenligning med Mozart er

næsten uundgåelig.

Søndagens opførelse af Elias i Nordens Hus var som helhed en stor musikalsk oplevelse, men det bar tydeligvis præg af at være et korprojekt, hvor orkesteret har haft en lavere prioritering. Det kan der være flere naturlige og forståelige årsager til, men det er svært for et kammerorkester på 31 musikere med begrænset prøvetid at hamle op med et stærkt udvidet, velforberedt og

meget velsyngende Havnarkor på 84 sangere. I korsets fortissimopassager druknede orkesteret ganske enkelt i korklangen. Jeg kunne ikke lade være med at sidde og forestille mig, hvor meget bedre balancen og den musikalske intensitet ville have været, hvis Elias var blevet opført i et samarbejde mellem Havnarkoret og Føroya Symfoniorkester. Er det utopi at håbe på et sådant øget samarbejde på tværs af

musikalske kraftcentre i fremtiden?

Den erfarne danske dirigent Steen Lindholm holdt sammen på sit store mandskab med en omhyggelig og klar direktion og et aldrig svigtende overblik, hvilket i sig selv er en præstation i et værk af denne kaliber. De fire solister, som værket kræver, ydede alle hver på sin måde en fremragende indsats. Personligt glædede jeg mig over islandske Garðar

Um vikuskiftið var oratorið, »Elias«, hjá Mendelsohn Bartoldy framført í Føroyum fyrri fyrstu ferð. Leygardagin í Fuglafjarðar Kírkju og sunnudagin í Norðurlandahúsinum
Myndir: Jens Kr. Vang

Cortes nærværende og følelsesmættede tenor. Sopranen Berghild Poulsen har de samme dramatiske evner til at løfte musikken ud over scenekanten, og Elsa Súsanna Dalsgaard var med hjerterne med sin fyldige og gode altstemme. Hovedpersonen og det bærende solistparti er selvsagt Elias, og her havde man med kort varsel tilkaldt den danske bassanger Michael W. Hansen som erstatning for sygemeldte Trygve Bjerkø. I den situation ydede han som den erfarne og rutinerede sanger, han er, en beundringsværdig indsats. Problemet er bare, at medens såvel teksten som Mendelssohns musik råber på lidenskab, nerve og karisma, er Michael W.

Hansens lyse bas og nøgterne foredrag betydeligt bedre egnet til f.eks. barokkens oratorier.

Når dette er sagt, skal det retfærdigvis også slås fast, at stjernestunderne indfandt sig med jævne mellemrum i løbet af de to timer, musikken varede, og at bidragsyderne hertil fordelte sig ligeligt mellem kor, solister og musikere. Og da slutkoret foldede sig ud i en lovsang til Herren (iøvrigt en fuga med tydelig hilsen til Johan Sebastian Bach) sad man tilbage med følelsen af at have oplevet noget storslået, hvilket også tydeligt fremgik af publikums bragende bifald.

Við hjarta á røttum stað

